

DIVENDRES SANT
CELEBRACIÓ DE LA PASSIÓ DEL SENYOR
Homilia del P. Abat Josep M. Soler
10 d'abril de 2009
He 4, 14-16; 5, 7-9

Acostem-nos al tron de la gràcia. Així ens exhortava, germanes i germans, la carta als cristians hebreus. Després d'escoltar la passió segons sant Joan, amb la majestat reial amb què ens presenta Jesús avançant cap al suplici, podem pensar que el *tron de la gràcia* al qual ens hem d'acostar és la creu. De fet, l'evangelista invita a veure-la com un instrument d'exaltació. I és que la litúrgia d'avui ens presenta dues visions complementàries de la passió de Jesús, inseparablement unides com les dues cares d'una moneda. Per un cantó, hi ha la sobirania divina de Jesús que dóna la seva vida al moment establert, quan cal acomplir el pla de Déu previst en el seu disseny d'amor (cf. Jo 10, 18), tal com ho vèiem en la narració de la passió que acabem d'escoltar. Però, de l'altre, hi ha el drama humà de sofriment i fosc viscut per Jesús, que ens ha descrit la carta als hebreus.

L'autor d'aquesta carta ensenya que els sofriments han fet que Jesús sigui proper a cada persona que pateix i que puguem acudir a ell amb tota confiança perquè és *capaç de compadir-se de les nostres febleses* després d'haver estat *provat en tot, encara que sense pecar*. I, si aquests sofriments, acceptats per amor, l'han apropiat a les persones, no l'han allunyat pas de Déu, del qual era *Fill*. És precisament aquesta unió amb Déu i aquesta vinculació amb la humanitat que fan que pugui ser *font de salvació eterna*.

Per viure aquesta solidaritat amb cada persona, no sols va haver d'afrontar, *durant la seva vida mortal*, totes les limitacions inherents a la condició humana i totes les dificultats de l'existència, sinó que sobre tot va haver de sofrir la passió. La carta als hebreus la descrivia com una ofrena suplicant i plena de respecte a la voluntat de Déu, tal com podem veure en els narracions evangèliques que parlen de Getsemani: *Pare meu, si és possible, que aquest calze s'allunyi de mi. Però que no es faci com jo vull, sinó com vós voleu* (Mt 26, 39). I en parlava, la carta als hebreus, en termes d'obediència; es tracta d'una obediència de la seva naturalesa humana al disseny diví, per amor a la humanitat. Una obediència que li va suposar el sofriment i la pregària insistent *amb grans clams i amb llàgrimes*. És impressionant meditar aquesta súplica de Jesús, el *Fill de Déu, per mitjà del qual havia estat creat el món* (He 1, 2), adreçada al Pare davant la mort que se li atansa. I va ser escoltat a causa de la seva obediència reverencial. Però aquest ser escoltat, paradoxalment, només esdevé real després de passar per la mort. Aleshores s'esdevé una transformació radical. La carta al filipencs ho veu com una exaltació que comporta la concessió del títol de Senyor i consegüentment l'adoració i la submissió de l'univers, tal com vèiem el diumenge de Rams i encara hem cantat avui abans de la lectura de la passió (cf. Fl 2, 8-9). En canvi, la carta als hebreus en parla en termes de sacerdoci. Jesús és el *sacerdot* veritable consagrat en plenitud pel sofriment. I, què vol dir que sigui *sacerdot*? A partir de la concepció bíblica del sacerdoci, amb aquesta figura la carta als hebreus ens diu que Jesús ofereix a Déu el sacrifici únic de la seva persona en solidaritat amb la humanitat entera per alliberar-la radicalment i obrir-li les portes eternes. I, ens diu encara, que, després de la mort en creu, Jesús ha entrat a la presència de Déu i participa de la seva glòria; compartint l'autoritat divina, ens en fa conèixer les decisions en la sol·licitud amorosa Déu per la humanitat.

Des que els braços de Jesús estesos entre el cel i la terra feren el signe de l'aliança eterna (cf. Pregària eucarística de Reconciliació I), podem acostar-nos *confiadament al*

tron de la gràcia de Déu. Tron que no és tant la creu com Jesús mateix. Ell, després d'haver passat pel sofriments i de ser glorificat a la presència del Pare, és capaç de compadir-se de nosaltres; sap de les nostres fragilitats i de les nostres angoixes, solituds i foscors; sap de les nostres malalties i sofriments; sap de tot el dolor de la humanitat; sap què és la mort i quina angoixa la pot precedir. Ho sap perquè ell ho ha experimentat. Però també podem acostar-nos-hi amb el nostre pecat; ell no l'ha experimentat, però se n'ha fet solidari per alliberar-nos-en. També això és impressionant, que res del que és humà, amb la feblesa, l'error i el mal que pot comportar, no queda lluny de la gran intercessió de Jesucrist dalt la creu ni de la seva *gràcia* ara que és glorificat. Ell està disposat a concedir-nos *l'auxili que necessitem* en el moment oportú. Tenir aquest *tron de la gràcia* tan favorable ens omple d'esperança; perquè ens dóna la certesa que, així com ara Jesucrist ens escolta, ens comprèn i ens allibera, si no el deixem –i qui el podria deixar després d'haver conegut el seu amor crucificat!--, també ens escoltarà i ens donarà la vida eterna després de la nostra mort.

Ara ajuntarem la nostra pregària a la gran pregària sacerdotal de Jesucrist clavat a la creu i intercedirem a favor de tota la humanitat. Després, venerarem la santa creu. Venerant-la, adorarem el Crist, el *tron de la gràcia*. N'explica molt bé el perquè el tropari de tradició bizantina que la litúrgia romana conserva en el Divendres Sant: "Adorem, Senyor, la vostra Creu, lloem i glorifiquem la vostra santa resurrecció; per aquest arbre ha vingut el goig a tot el món". Sí "el goig" per a tothom perquè des que Jesús, el Salvador del món, morí en l'arbre de la creu, tota fosca, tot dolor i tota mort humans poden ser transformats en vida per sempre en el Regne.